СОЮЗ СОЦІЯЛІСТИЧНИХ РАДЯНСЬКИХ РЕПУБЛИК НА СХОДІ ЕВРОПИ.

ВИСТУПИ ВИЗНАЧНІЙШИХ РАДЯНСЬКИХ РОБІТНИКІВ НА VII. ВСЕУКРАЇНСЬКІМ ЗІЗДІ РАД В ОБОРОНІ С.С.Р.Р.

При обговореню справи утвореня Спілки Радянських Републик на VII. Всеукр. Зїзді Рад виступила ціла низка промовців. Наводимо тут уступи з промов визначнійших радянських робітників на Україні:

Тов. Скрипник, що виступав від комуністичної фракції Зїзду, підкреслив, що Комуністична Партія України, поборюючи остро російський і український націоналізм і обстоюючи права робітників і селян на дійсне, соціялістичне національно-державне самоопреділене, досягла нарешті того, що між робітниками і селянами України, які належать до ріжних націй, панує братерська згода. Створене Союза Радянських Републик свідчить про поширене сього союза між робітниками і селянами на цілий простір всіх радянських републик. Всі народи, всі републики входять на рівних правах в сей союз, який є початком всесвітного Союза Радянських Републик. Укаїнські націоналісти будуть кричати за кордоном, що вже не істнує українська самостійна держава, що під прапором Союза Републик відновлюєть ся єдина неділима Росія, але їм ніхто не повірить, не повірять селяни і робітники, як самі творять нині братерську спілку своїх робітичо-селянських держав, — на основі рівности і мирного, трудового співжитя всіх націй.

Тов. Квірінґ підкреслив, що робітники і селяни України вже не піддадуть ся аґітації українських націоналістів і не підтримають ніяких авантур української дрібної буржуазії та інтеліґенції. Коли пробують говорити, — сказав далі т. Квірінґ, — що у нас немає правдивого самоозначеня народів, що в нас немає вільного національного житя, коли намагають ся довести, що наші републики фіктивні, що по сути річи ми є немовби представниками Москви, — то на все се ми, товариші, можемо запитати: а деж істнує те правдиве національне самоопреділене, де зроблено більше для розвязаня національного питаня ніж у нас? Може в Анґлії, Польщі, Японії і так далі? Ні, вся сила капіталістичних держав побудована на національнім поневоленю малих народів. І тільки ми будуємо свою спілку радянських держав на основі повної волі і рівноправности робітників і селян всіх народів.

Тов. Затонський між иншим сказав: Ми створюємо союз, в якім знайдуть своє місце і сучасна Росія, і сучасна Україна, а згодом (будемо того сподіватись) і инші країни світа. Ми творимо нові форми державного співжитя народів. Ми не потребуємо старих вивісок. Ми зовсім не є наслідники старої російської імперії і не хочемо відбудовувати єдину неділиму Росію. Ми хочемо створити єдиний робітничо-селянський фронт Радянських Републик... **Радянська Україна була і залишаєть ся.** На її права ніхто не робив замаху, а тим більше ми — її робітники. Ми тільки хочемо бачити Україну в єдиній спілці радянських републик. Отже нехай живе Радянська Україна, нехай живе Спілка Радянських Републик!

СПРАВА УТВОРЕНЯ С.С.Р.Р. НА X. ВСЕРОС. ЗІЗДІ СОВІТІВ.

Майже одночасно з Всеукраїнським Зїздом Рад, тобто в першій половині грудня м. р., відбули ся Зїзди Рад і инших Радянських Републик, що не входять в склад Російської Федеративної Републики. На всіх сих Зїздах було обговорено і ухвалено справу створеня союзного обєднаня републик. Нарешті в другій половині грудня відбув ся X-ий Всеросійський Зїзд Рад, який також обговорив сю справу.

За "Бюлетином" X. Всерос. Зїзду Рад подаємо тут відомости про перебіг справи союзного обєднаня Радянських Републик на сім X-ім Всеросійськім Зїзді Рад. Докладчиком виступив (від Всерос. Центр. Вик. Комітету) т. **Сталін,** який вказав з початку на внутрішні господарські причини, які вимагають тісного союзного обєднаня (тяжке економічне положене Републик), а потім на зовнішні — військово-політичного і економічного характеру (небезпека з боку буржуазних держав, економічна ізоляція радянських републик). Та й третя причина — інтернаціональний характер радянської влади, — сказав т. Сталін, — вимагає від Радянських Републик найтіснійшого обєднаня. Ми не маємо причин до національно-державної ворожнечі, конфліктів і розєднаня; національна відрубність, гніти і розєднане — се сфера буржуазних держав. Основи обєднаних Републик намічені в тих резолюціях, котрі Всерос. Центр. Вик. Комітет одержав від Української, Білоруської і Закавказьких Радянських Републик. Мають бути обєднані чотири Републики: Р. С. Ф. С. Р. як суцільне федеральне обєднане, Закавказька Република також як суцільне федеральне обєднане, Україна і Білорусь. Під кінець свого докладу т. Сталін запропонував проект резолюції, вироблений Всерос. Центр. Виконавчим Комітетом слідуючого змісту:

"1. Визнати своєчасним обєднане Російської Соц. Федер. Сов. Републики, Української Соц. Рад. Републики, Закаказької Соц. Федер. Рад. Републики і Білоруської Соц. Рад. Републики в Союз Соціялістичних Радянських Републик.

2. В основу обєднаня покласти принціп добровільности і рівноправности републик, зі збереженем за кождою з них права свобідного виходу з Союза Републик.

3. Доручити делеґації Російської Републики виробити вкупі з делеґаціями України, Закавказької Републики і Білоруси проект декларації про утворене Союза Републик, в якій мають бути викладені обставини, що вимагають обєднаня републик в одну союзну державу.

4. Доручити делеґації виробити умови вступленя Р.С.Ф.С.Р. в Союз Републик; зобовязати делеґацію обстоювати при виробленю союзного договору такі постанови: а) утворене відповідних союзних законодавчих і виконавчих орґанів; б) злите комісаріятів: военно-морського, шляхів, закордонних справ, зовнішної торговлі і почт та телеґрафів; в) підлеглість комісаріятів по фінансових справах, продовольчих, народному господарству праці і робіт.-сел.. інспекції тих републик, що договорюють ся, директивам відповідних комісаріятів союзних републик; г) повне забезпечене інтересів національного розвитку народів републик, що вступають до обєднаня.

5. Проект договору внести на ухвалу Всерос. Центр. Вик. Комітету і внесок після того подати його на розгляд першого зїзду Союза Републик.

6. Уповноважити делеґацію заключити, на основі ухвалених Всер. ЦВ. Комітетом умов обєднаня, договір Російської С.Ф.С. Републики з Соціялістичними Рад. Републиками України, Закавказя і Білоруси — про утворене Союза Соц. Рад. Републик.

7. Договір подати на затверджене першого зїзду Союза Републик".

Обговоривши питане X. Всерос. Зїзд Рад ухвалив наведену резолюцію. Так справа союзного обєднаня Републик перейшла на розгляд Першого Зїзду Союза Републик.

СТУДЕНТИ АВАНҐАРД КОНТРРЕВОЛЮЦІЇ.

(Кореспонденція з Праги.)

Є се звичайною річю, що студентська академічна молодь є аванґардом контрреволюції. Коли приглянемо ся історії соціяльної боротьби, то скрізь побачимо, що мала частина студ. молоді зістала огнищем революційної борби та змагань пролетаріяту, а загал се була найсвідомійша частина контрреволюції, яка свідомо ставала по стороні буржуазії та капіталізму.

Скілько то разів уживано студентську молодь при страйках як страйколомів в більших промислових центрах Европи і Америки, скілько то разів пролетаріят мусів зводити ручну борбу з студентською молодю не лише в борбі о істноване, се є в страйках і т. п., але і в звичайних першомайських маніфестаціях. Зі студентів, "мозків" народа, завсїгди виходив свідомий аванґард капіталістичної кляси. Навіть і більша частина т. зв. пролетарської молоді учить ся на се, щоби зістати "паном", се є пявкою пролетаріяту, з якого виходить, та інтереси свого свідомого еґоїзму боронитиме і оружем.

Хто служив виключно в реакційних монархістичних арміях Колчака, Бермонта, Савінкова, Денікіна і Вранґля та хто був опором в сих арміях? — бувша студентська молодь а потім чорносотенна офіцерня. По знищеню анархістичних армій ся вся офіцерня опинила ся поза межами Радфедерації, та тут основує свої союзи старшин та старі сиві "господа набойчики" вписують ся як студенти на високі школи. (Приміром в Празі.)

Взяти на примір Польщу. Послїдний факт з першим президентом Польщі Нарутовичем, котрий був дещо поступовим чоловіком. Тут ендецьке (соціялістичного є мало) академічне студентство бере револьвери і йде стріляти робітників по улицях Варшави, котрі йшли обороняти соціялістів (патріотів) Дашинського та Лімановського. Майже вся академічна молодь є зорґанізована в "боюфках" на кресах, де і соц. патріоти сидять.

Німеччина, де є зорґанізовані т. зв. "орґеші", сї орґанізації перевели цілий ряд атентатів. Роза Люксембурґ і Карл Лібкнехт за помочию соц. патріотів наложили своїми головами. Відтак Ратенав та инші.

Не краще і Українці себе повели. Сеж був цілий "старшинський корпус" петрушевичівської марки, що водив голодних, обдертих галицьких стрільців до Денікіна, а відтак разом з польською шляхтою йшов проти Рад. України. Тепер ся чорна сотня сидить по Віднях, Берлінах та Прагах і там орґанізує свої фашістські орґанізації.

В Празі, де є коло 1.500 студентів, зорґанізованих соціялістів є понад сотню (всїх напрямків) та зі сотня лібералів-демократів та поступовців-націоналістів; решта або індеферентні (читай петрушевичівці, монархісти та инші) або зорґанізовані в "орґеші" "Січі" славні з нападів на людий з соц. табору, з душеня за горла, з порнографічних поведінок і т. п. Врешті є тут "ґрупа укр. нац. молоді". Се є вже свідома фашістська орґанізація, котра повстала лише як аванґард реакції, як свідома чорна сотня (можна ділити її в курені та сотні) проти малої числом, але за се індівідуально сильної соціялістичної молоді ім. М. Драгоманова. Ся "нац. молодь" повстала, як вони кажуть, як контраст проти комуністів, яких є найбільше в соц. громаді. Сї панове за "небіжки З.У.Н.Р." пороли нагаями спролетаризованих селян та робітників за се, що вони та їх жінки за влади чорної "Нац. Ради" ішли до панського ліса по вязанку ломача.

Сї панове, як лише народ троха бунтував ся, так сейчас стягали з фронту військо та гармати, щоби подавити повстане (Дрогобич), не звертаючи уваги на се, що польські пани могли заняти край, що й від так стало ся. Сї панове стріляли би так революціонерів, як се робить тепер польська шляхта в Галичині!

Ми революційні марксісти мусимо приготовлятись не лише проти польських панів, шляхти, попів, але і проти сеї своєрідної чорної сотні, а йти рука в руку з пролетаріятом міста і села, чи се Українець, Поляк, Жид, Німець до одної цїли, до одної мети, се є до **диктатури пролетаріяту.** Диктатура пролетаріяту, се є наша мета. За диктатури пролетаріяту створить ся нова студентська молодь—молодь пролетаріяту, як умовий, технічний живчик пролетаріяту, як його найкращий аванґард!

Геть з націоналістами фашістами та лібералами і соціялпатріотами — льокаями буржуазії! Одно лише **клясово свідоме** марксівське студентство може бути цвітом пролетаріяту.

М. Вахін.

Прага, січень 1923.

ЯК РЕНЕҐАТ ГОДУЄ БРЕХНЕЮ СВОЇХ ЧИТАЧІВ.

Українська буржуазна преса, як в Америці так і в Европі, послугуєсь всякими підлостями проти Рад. України і Сов. Росії, або взагалі проти Союза Соціялістичних Радянських Републик. Через цілих пять років обкидують вони селянсько-робітничу владу Радрепублик і старають ся впоїти в своїх читачів, що все лихо, яке переживає українське робітництво поза Радрепубликами, походить від большевиків-комуністів, від Раковського, Леніна, Зіновєва і инших робітничих революційних провідників.

Та вже найбільшими дурницями "воює" бувший соціялдемократ, а тепер ренеґат — Стечишин, редактор "Укр. Голосу". Він годує своїх читачів такими дурницями, що навіть не хочеть ся вірити, щоби ті кредитові читачі інтересувались тою його саламахою.

Прямо пише якби з ума зійшов. В минувших числах понаплітав таких дурниць, що свідомійшому робітникови ніяк не може помістити ся в голові, що се писав чоловік, котрий є редактором і колись працював в "амбасаді" петлюрівського "правительства".

Для "У.Г." причиною всякого зла є українські робітники і біднійші фармері в Канаді, бо вони за свої гроші видають "У.Р.В.", котрі викривають всякі шахрайства української чорної сотні в Америці і в Европі. Єсли-б не "У.Р.В.", то все було-б "олрайт". "У.Г." міг би тоді здирати послїдну сорочку з українського робітника і фармера і дурити його, що се робить ся в користь "неньки України". Але через ті большевицькі "У.Р.В." сего робити не можна, бо ті "У.Р.В." пробили вже собі дорогу навіть до найбіднійшого фармера і найтемнійшого робітника.

Редактор "У.Г." бачучи, що опинив ся в критичнім положеню, змінив свою попередну тактику, а прибрав нову. Попередно ред. "У.Г.", так само як його побратими, атакував лише провідників революційного руху на Рад. Україні і в Сов. Росії, а лише часом зачіпав "У.Р.В." Але побачивши, що з такої роботи вийшов цілий пшик, він взяв ся зі всеї сили паплюжити український робітничий рух в Канаді. Весь свій ат[illegible] він звернув під теперішн[illegible] час лише на "Українські Р[illegible]ничі Вісти" і взагалі на українських зорґанізованих робітників в Канаді.

Для "У.Г." Лєнін, Раковський і инші провідники світового революційного руху тепер "маловажні". Він атакував їх безперестанно через цілих пять років і доатакував ся до того, що **"У.Г."зійшов з 16 сторінок на 8.** Пять років вистарчає для "У.Г.", щоби переконатись, що він за слабий навіть гавкати на всесвітний робітничий революційний рух. Сю роботу "У.Г." полишив для инших, а сам взяв ся до "Укр. Роб. Вістий".

В отсїй статї ми хочемо доказати не нашим, а "У.Г." читачам, котрі припадково читають і "У. Р. Вісти", що ред. "У. Г." годував і годує їх лише брехнями.

Редактор "У.Г." пише, що "Укр. Роб. Вісти" "нищать українську культуру, мову і накидають ся на все, що українське". Ми хочемо се в коротці спростувати для читачів "У.Г." і доказати їм як "Укр. Голос" бреше, як він самий нищить укр. мову, а стараєть ся звернути сю злочинну роботу на своїх клясових противників — на "У.Р.В."

Бо хто коли читав в "У.Р.В." щось такого, що противило би ся українській мові, або культурі чи взагалі укр. нації? Хто читав? Хай отверто заявить се в пресї. Хай заявить се ред. "У.Г."!

Виступ "У.Р.В." проти польсько-буржуазного наймита Петлюри, проти денікінського наймита Петрушевича і проти всїх инших українських буржуазних наймитів і провокаторів — не є ще виступом проти "всего, що українське". "У.Р.В." виступають лише проти шкідників української робітничої кляси, а не проти укр. мови і культури, чи нації. Хиба ред. "У.Г." уважає себе, Петлюру і Петрушевича за українську мову, культуру і націю?

Ми українські робітники і робітниці **прочищуємо** українську націю, щоби в ній не було ніякого паразитського смітя, а лише щоби була нація робітників і селян, себто нація "без хлопа і пана".

В тім напрямі ми працюємо. Ми освідомляємо українських робітників, видаючи на українській мові часопись і журнали. Від вибуху пролетарської революції в Росії, українські робітники і робітниці в Канаді і Злуч. Державах збільшили українську літературу ось такими цінними і великими книжками: "Історія Культури", "Короткий Виклад Політичної Економії", "Азбука Комунізму", "Держава і Революція" і инші більші і менші книжки. Також видано богато брошур в перекладах і оріґіналах. В скорім часї вийде перший том "Капіталу", а також "Матеріялістичне Розуміне Історії".

Майже всї висше згадані книжки видані за гроші українських робітників і робітниць Канади і Злучених Держав.

Чи се "У.Г." уважає "нищенем" української мови? Ану, хай "У.Г." похвалить ся своєю роботою: чим він збогатив українську літературу?

Йдім дальше. Всім читачам "У.Г." відомо про те, що при відділах Стов. Укр. Роб. Дім істнують **українські діточі школи.**

Значить, що большевики піддержують українську мову!

А що на се "щирі" Українці?

А от що. Жалують ся перед канадійськими капіталістами, що вони не можуть асимілювати Українців в Канаді, бо прокляті большевики скрізь піддержують українські школи. Про се всім відомо, як Крат і Стечишин (брат ред. "У.Г.") доносили властям на українські робітничі діточі школи. А ред. "У.Г." се все одобряв.

Отже хто є ворогом української мови? Стов. У.Р.Д. і "Укр. Р.В."? Ні! Вся українська чорна сотня, котра служить капіталістам ріжних країв. А також "У.Г.", бо він одобряє всю підлу роботу провокаторів і ворогів української мови і школи.

Отже ясно як на долони. І ред. "У.Г." се самий добре бачить і знає, але тому, що він стоїть на услугах панів, він обовязаний виконувати свою підлу роботу: годувати своїх читачів всякими підлими брехнями, котрі мають на цїли пошкодити робітничій справі взагалі, а українській робітничій справі зокрема.

Тільки що про брехні "У.Г." можна сказати: "Пес бреше, вітер несе".

Синьоверголець.

ДРУГИЙ КОНҐРЕС ЧЕРВОНОГО ПРОФІНТЕРНА.

Майже одночасно з IV. Світовим Конґресом Комуністичного Інтернаціоналу відбув ся в Москві II. Конґрес Профінтерна. Діяльність Профінтерна за останній рік показала, скільки то великих труднощів стоїть перед революційним робітничим рухом всїх країн. Міжнародний робітничий рух є дуже ріжноманітний, має ріжні форми, богато традицій, які стоять на перешкоді до одноцільного обєднаня всього пролетаріяту. Ті перешкоди можна перемогти тільки постепенно в важкій боротьбі. Завдане Червоного Профінтерна заключаєть ся в тім, щоби з того ріжноманітного міжнародного професійного руху викувати здорове революційне ядро, весь революційний досвід зібрати і зробити його загальним добром міжнародного пролетаріяту.

II. Конґрес займав ся перш усего практичними питанями. Було чотири питаня, які звернули на себе особливу увагу цілого Конґресу. Вони були: питане єдиного фронту, питане обєднаня професійного руху, орґанізаційні завданя революційних спілок та відношене Червоного Профінтерна до анархо-синдикалістів.

Сама ідея єдиного фронту не викликувала вже більше на сему Конґресї розбіжности в думках. Найбільше дебат було над тим, як на практиці перевести тактику єдиного фронту, які питаня поставити в осередку інтересів робітництва, коло яких конкретних питань скупчити нашу пропаґанду і аґітацію. Резолюція в тій справі виставляє цілу низку практичних питань і пропонує всім революційним робітникам звертати увагу всього пролетаріяту на конкретні практичні завданя щоденної боротьби.

Обєднане всього професійного руху було найбільше живим питанем Конґресу. Червоний Профінтерн приняв всї заходи длятого, щоби перешкодити всім розколам серед професійних орґанізацій. Він звертав ся часто з відповідними пропозиціями до Амстердамського Інтернаціоналу. Не дивлячись на те, що розколи серед професійних орґанізацій дуже ослаблюють сили робітничої кляси, Амстердамський Інтернаціонал дальше придержуєсь тактики розколів та викидає з поміж своїх орґанізацій революційно настроєних робітників. Конґрес одобрив поступоване Червоного Профінтерна та заявив, що він є готов приступити до обєднаня фронту під умовою, що для меншостий буде забезпечена свобода пропаґанди своїх ідей — не зважаючи на те, чи тою меншістю будуть реформісти, чи ми — та що заховаєть ся строгу дисціпліну в боротьбі проти буржуазії.

В звязку з орґанізаційним питанем розглянув Конґрес положене в кождій країні, вказав товаришам, перед якими практичними завданями вони стоять, наколи вони в себе бажають придержуватись загальних засад і напрямку Профінтерна.

Справа про відношене Профінтерна (до анархо-синдикалістів) тягнеть ся ще від першого Конґресу. Як відомо після першого Конґресу виступили анархо-синдикалістичні орґанізації з острою критикою тої частини постанов Конґресу, які тісно звязували Профінтерн з Комінтерном, з того приводу одна частина синдикалістів дуже ворожо поставилась до Профінтерна та намагалась створити навіть свій власний "незалежний" Інтернаціонал. Друга частина, яка стояла на ґрунті диктатури пролетаріяту та спільної праці з комуністами, була за тим, щоби час від часу піддержувати звязок з Комінтерном, тільки щоби се не носило постійного, орґанізаційного характеру. Конґрес пішов на зустріч бажаням тої частини революційних синдикалістів та поробив їм деякі уступки в тій надії, що дальша боротьба викаже правильність комуністичного погляду.

Окрім повисших питань, порушив Конґрес і справу професійних спілок в кольоніяльних і напівкольоніяльних країнах. Робітничий рух в тих країнах носить ще націоналістичний характер, особливо там, де йде ще боротьба проти чужого панованя. Та помимо того починає проявляти ся клясова свідомість в професійних орґанізаціях і тих країн. Завданем Профінтерна є надати тій клясовій свідомости правдивий революційний характер та наповнити її комуністичним духом, щоби в боротьбі з чужим і національним капіталом могла вона мати як найкращі успіхи.

Всю працю II. Конґресу можна схарактеризувати тим, що всім робітникам поставив він на першому плянї боротьбу за єдиний фронт, за зміцнене професійних спілок та за обєднане робітничих мас до боротьби за комунізм на підставі боротьби за щоденні потреби робітничої кляси. ("Н. П.")

ЖЕРТВИ ПАТРІОТИЗМУ.

В одній місцевости скликали українські "патріоти" "всенародний" мітінґ в справі "визволеня Сх. Галичини і України зпід польських і "червоних" імперіялістів. Ініціяторами мітінґу було кількох хорих на патріотизм, себто такі, що і не буржуї і не робітники, а лише "щирі Українці".

А що в тій місцевости не було "грубих" патріотів, то такий "всенародний" мітінґ заінтересував і свідомих українських робітників і робітниць.

Вони численно прибули на мітінґ та позасїдали "перворядні" крісла.

Цікавило їх, що ті хорі на патріотизм мають до балачки.

А "наші" патріоти повиучувались напамять пашквілї на большевиків з "У.Г." і давай на трибуну "визволяти" Україну.

Вийшов один з наймудрійших, віддеклямував редакційну статю з "У.Г." і почав ще й від себе пояснювати.

— "Люди! — крикнув він. — Таж се 22-ге століте! Чи ми ще і на далї маємо бути форінерами? Я дякую. Я скінчив".

Між робітниками і робітницями на галї счинив ся тихий сміх з "22-го століття".

Вийшов другий.

— "Я вам скажу правду, що проти Леніна особисто не маю нічого, але він... він... там в глибокій Росії, в Москві, на Україні — мучить наш народ. Стид і ганьба! Я скінчив".

Вийшов третий.

— "Червона кацапня! Мучить наш народ! Нищить нашу націю, нищить куль...

— Хто нищить укр. націю? — перервала одна з свідомійших робітниць.

— Большевики!

— Ану докажіть?

— Доказати? А на що Лєнін написав книжку: "Фікція Націй"? Він в тій книжці доказує, що нема укр. фікції.

На галї між товаришами і товаришками загальний сміх.

Але товаришка не дарує.

— А ви певні, що то Лєнін написав книжку "Фікція Націй"?

— Та менї так здаєть ся.

— А що то таке фікція?

— Фікція... фікція... се наша нація.

— Бідні ви, бідні! — продовжає товаришка. Я не хочу тут з вами розводитись і пояснювати, хто є автором "Фікції Нації", що таке фікція і що сама ся книжка представляє, бо нема з ким говорити і нема кому пояснювати. Ви нещасна жертва "патріотизму", жертва темноти, от що!

На галї оплески.

А таких біднєньких на умі "патріотів" є в кождій місцевости по кілька і кільканайцять. Се овочі тої "національної свідомости", яку "У.Г." ширив через 13 років свого істнованя.

Драпака.